

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΓΚΟΤ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΜΠΑΡΤ

ΥΓΗ τη φορά ο Τζακ Μπάρτ, την είχε άσχημα. Είχε έρθει ο καιρός που θα πήγαινε άκριβιά, με την ίδια του ίσως τη ζωή, τα έργαλιά του... Δεν μπορούει κανείς να είναι πάντα τυχερός. Κάποτε θα στραβοπατήσει και θα του έρθουν όλα ανάποδα. Αυτό έπαθε κι' ο Τζακ Μπάρτ, ένας κολοσός που σκόνησε με μιá γροθιά τὰ θηανά του και που τώρα ήταν καθισμένος στο έδωλο του κατηγορούμενου και διαζόταν για όλες τις ληστείες και τους φόνους του...

Η δίκη κράτησε δυό εβδομάδες ημέρες και τέλος ο Πρόεδρος Χάρτλιφ σημάχθηκε σαν παντοκράτωρ και με την αυστηρή και παγερή φωνή του είπε καθαρά και ξεκάθαρα:

—Θά σου κόψουν τὸ κεφάλι σὲ μιὰ δημόσια πλατεία τοῦ Ρατβόνερφου!...

Ο Τζακ Μπάρτ σάστισε περισσότερο από τὰ οὐράσματα τῆς χαρῆς τὸ ἀκούσθησαν, παρά ἀπὸ τὰ τρομακτικὰ λόγια τοῦ Προέδρου Χάρτλιφ. Ἄξαφνα, ὅμως, πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του ἕνα ἀγγελικό προσώπιό με ξανθὰ μαλλιά, κι' ἡ σκέψη αὐτὴ τὸν ἔκανε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του και νὰ φωνάξῃ:

—Κύριοι ἔνοχοι, σκότωσα πολλούς, εἶνε ἀλήθεια!... Μὰ αὐτὴ τὴ φορά δὲν κατάφερα νὰ ξεγλιστρήσω ἀπὸ τὰ χέρια σας. Δὲν ἔχω παράπονο λοιπόν... Καλὰ κάνετε κι' ἀποφασίσατε νὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι... Ἀκούστε ὅμως!... Δὲν σᾶς εἶπα μέχρι τώρα κι' οὔτε σᾶς τὸ εἶπε και κανεὶς ἄλλος, ὅτι ἐγὼ, ὁ ἀπαίσιος καινούργιος, ἔχω ἕνα τρομερὸ λοῦλουδάκι, μιὰ πεντάμορφη κόρη που δὲν γνώρισε ποτὴ τὴ μάνα της, μιὰ οὐκ κι' ἐμένα... Ἐγὼ ὠστόσο φροντίζω μέχρι σήμερα γι' αὐτήν, κομρὰ κι' ἐπέληρανα τόσες και τόσες λίρες τὸ χρόνο στὸ οἰκοτροφεῖο της γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ ἡμέρα αὐτὸ τὸ ἀδύο πλάσι ἕνα καιὸ και μορφωμένο κορίτσι και νὰ μοῦση νὰ κερδίξῃ ἕμισι τὸ φουὰ του. Τώρα δὲν με νοιάζει ἐμένα ἂν πεθάνω... Τρέμω μονάχα γιὰ τὴ τύχη της! Δὲν θέλω νὰ πεθάνῃ στοὺς φόνους ἢ κόρη μου... Μὰ τί νὰ κάνω; Δὲν ἔχω νὰ τῆς ἀφήσω τίποτα!... Κύριοι ἔνοχοι, μὴ τὴν ἀφήσετε ἀποστράτειν. Γιὰ συλλογισθῆτε το! Τί θ' ἀπογίνῃ!...

—Ἐμπρός! Ἐμπρός! Πάρτε τον! Ἄς τελειώσουμε!... φώναξε αὐστηρὰ ὁ Πρόεδρος Χάρτλιφ στους χωροφύλακες, γιατί ἦταν μεσημέρι, πειὰ και θὰ τὸν περιέμενε ἡ γυναίκα του γιὰ τὸ γεῖμα.

Ὅταν ὁ Τζακ ἔφτασε στὴ φυλακὴ τοῦ Στίνγουαρτερ, βολιμεμένος ἀκόμη ἀπὸ τὴ δίκη, ἔφαγε σάν λίκος, ζήτησε νὰ πῆ κι' ἕνα ποτήρι κρασί, κι' ἔπειτα ἔπεσε και κοιμήθηκε. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὅταν ἦρθε ὁ Χόλτς, ὁ δικηγόρος του, γιὰ νὰ τὸν βάλῃ νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἔρεση, ὁ Τζακ Μπάρτ ὑπέγραψε δίχως νὰ ἔχη καμμιὰ ἐπιτάδα:

—Τί χρειάζονται ὅλες αὐτὲς ἡ κομμιές; εἶπε μ' ἕνα περιφρονητικὸ χαμογέλο στὸ δικηγόρο του, ὅ ἄρρογορήσουμε ἄδικα τὴν ἐκτέλεσι!... Κι' ἐγὼ, μὰ και δὲν ὑπάρχει πειὰ καμμιὰ ἐπιτάδα νὰ τὴ γλυτώσω, τὸ ἔχω πάρει ἀποφρασι!...

Τὴ στιγμὴ ὅμως που ὁ δικηγόρος Χόλτς ἔκανε νὰ περάσῃ τὸ κατὰφύλι τοῦ κελλιοῦ του, ὁ Τζακ Μπάρτ τοῦ φώναξε ἀνήσυχος:

—Καὶ γιὰ τὴν κόρη μου;
—Γιὰ τὴν κόρη σου;...
—Μὰ ναί, λοιπόν! Μοῦ φαίνεται πὼς μιλάω καθαρά... Ποιὸς θὰ φροντίσῃ γι' αὐτή;

Ὁ Χόλτς ἦταν ἕνας ἥσιος ἀνθρωπάκος, στρομπαλιός, με χριστὰ γυαλιὰ και μ' ἕνα πελώριο χαρτοφύλακο. Δὲν ἔλεγε καινούργιος ποτὲ του νὰ σώσῃ τὸ κεφάλι ἐνὸς πελάτη του, μ' αὐτὸ δὲν τὸν ἀπέλαττε... Προσταθοῦσε πάντα νὰ κἀνῃ ὅτι μπορούσε. Ὅταν ἄκουσε λοιπόν τὰ τελευταία λόγια τοῦ Τζακ Μπάρτ, σάν ἄνθρωπος που ἀγαποῦσε τὴν τάξι, γύρισε και τοῦ εἶπε:

—Δὲν πρέπει νὰ διδάξαι!... Πρῶτα πρέπει νὰ καττάξουμε νὰ σώσουμε τὸ κεφάλι σου κι' ἔπειτα ἔχουμε καιρὸ νὰ συλλογιστοῦμε και γιὰ τὴν κόρη σου...

Ὁ Τζακ Μπάρτ τότε κίνησε διωγμούς φορὸς τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δεβαιωθῆ ἂν ἦταν κολιμημένο ἀκόμη στὸ λαμοῦ του, και ξανάτεσε καλὸ στὸ κρεβάτι του.

Στὴς 13 Μαρτίου, ἕνα μῆνα ὕστερα ἀπὸ τὴ δίκη, τὸ Ἐφετεῖο ἐπέκρωσε τὴν καταδίκη τοῦ

Τζακ Μπάρτ κι' ὠρίστηρε γιὰ τὴς 19 ἡ ἐκτέλεσίς του. Ἡ ἐφημερίδες ἔχσαν ἀναστατώσει τὸν κόσμο με τὴς περιγραφὲς τῶν ἐργαλιμάτων του κι' ὅλοι περιέμεναν με περιέργεια νὰ παραστοῦν στὴν καρατομὴ του. Ἐκεῖνος ὠστόσο δὲν πρόσεχε στὸ θόρυβο που γινάτανε τριγύρω του, γιατί βασανίζοταν διαρκῶς ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ζῆρις του.

—Συμφωνοῖ! ἔλεγε. Ἐγὼ θὰ πεθάνω!... Μὰ ἐκείνη;

—Ἐκείνη; Ποιά; τὸν ρωτοῦσαν.

—Ἡ κόρη μου, σατανάδες! οὐράλαζε ὁ Τζακ Μπάρτ, σηκώνοντας τὴς τρομερὲς γροθιές του. Ἡ κόρη μου!... Ποιὸς θὰ νοιαστῇ γι' αὐτήν!...

Κάποιοι τότε τοῦ εἶπε θυμωμένα:

—Γιατί, λοιπόν, σκόνησε τὸν κόσμο; Δὲν τὴ συλλογισσοῦν διόλου, τὴν κόρη σου;

Ὁ Τζακ Μπάρτ ἀποστοβόλησε και κάρφωσε τὸ μάτι του στὸ κενὸ, σάν νὰ τὸν εἶχανε χτυπήσει ἀπὸ πῶσο μ' ἕνα ροκίλο. Ἐπειτα, ὅμως, ἔβγαλε ἕνα ἄγριο οὐράσμα και φώναξε:

—Δὲν σκότωσα ποτὲ ἕνα πατέρα ἢ μιὰ μητέρα, ἐγὼ! Συλλογισσοῦν πάντα τὰ παιδιά τους!... Μὰ τὸ δικὸ μου ποιὸς θὰ τὸ συλλογιστῇ; Ποιὸς θὰ νοιαστῇ γιὰ τὴν κορούλα μου;...

Κι' αὐτὸς ὁ κολοσός που ἔλεγε ὅλατι τόσες φορὲς τὰ χέρια του στὸ αἶμα, σφραγίζοταν τώρα σάν κομμιὰ ἀπάνω στὸ σακίμι του κι' ἔσκυβε τὸ κεφάλι του, ἔτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σ' ἀναφιλιχτά.

Στὴς 17 τοῦ μηνός, δυὸ ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι, ἕνας κίριος με μαύρα ρούχα, ἀγνωστος στὸν Τζακ Μπάρτ, μπῆκε στὸ κελλὶ του.

Κάθε τραγικὸ δρᾶμα ἔχει πάντα ἕνα μυστηριώδες πρόσωπο που παρουσιάζεται ἄξαφνα ντυμένο με μαύρα ρούχα...

Ὁ ἀγνωστος λοιπόν μίλησε λίγη ὥρα ζοηφὴ με τὸν μελλοθάνατο κι' ἔπειτα σημάχθηκε κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τὸν ἀπογειρήσῃ. Ὁ Τζακ Μπάρτ, τότε, τὸν κράτησε με μὴν ἄγρια ματιά.

—Νὰ μιστῆρω πὼς δὲν θὰ με χοροιδέψετε; τοῦ εἶπε με μιὰ ὑπόκοψη φωνή. Μπορὼ νὰ πεθάνω ἥσιος, ὅτι θὰ κρατήσετε τὸν λόγο σας; Ὅτι θὰ σπουδάσετε τὴν κόρη μου, σ' ἀντάλλαγμα τῶν λόγων που θὰ πῶ τὴν τελευταία στιγμὴ;

Ὁ ἀγνωστος με τὰ μαύρα, ἀνοιξε ἀμέσως τὸ χαρτοφύλακί του, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα χαρτοφύλακο, τὸ ὑπέγραψε και τ' ἀφῆσε ἀπάνω στὸ κρεβάτι τοῦ καταδίκου.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Τζακ Μπάρτ ἀνάσανε. Δὲν φώναζε πειὰ, δὲν παραπονιότανε, δὲν χτυποῦσε τὴς γροθιές του στὸν τοίχο, μόνο χαμογέλοῦσε πάντα, ἔρωγε, ἔπινε και κοιμότανε ἥσιος, δίχως νὰ τὸν πιάνουνε βραχνάδες...

Τέλος ἦρθε ἡ 19 Μαρτίου.

Ἀπὸ τὰ ἐξημερώματα ἡ πλατεία τοῦ Στίνγουαρτερ εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ τὸν κόσμο. Ὅλο τὸ Ρατβόνερφου εἶχε μαζετῆν γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Τζακ Μπάρτ.

Στὴς 5 και τέταρτο ὁ μίστερ Γουέλιντς, ὁ Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας, μπῆκε στὸ κελλὶ τοῦ Τζακ Μπάρτ, μαζί με τὸν διευθυντῆ τῆς φυλακῆς, τὸν πῶσο, τὸν εισαγγελέα και τὸ δικηγόρο Χόλτς. Ὁ μελλοθάνατος κοιμότανε βαθειὰ κι' ὁ Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας ἀναγκάστηκε νὰ τὸν κουνήσῃ.

—Καλημέρα, Μπάρτ, τοῦ φώναξε. Ἐλα!... Ἦρθε πειὰ ἡ στιγμὴ!... Θάρος!...

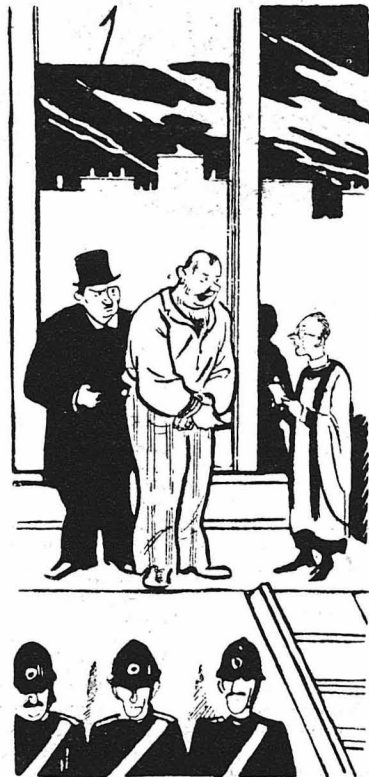
Ὁ μελλοθάνατος ξύπνησε κι' ἔτριψε τὰ μάτια του. Ἐπειτα κῆταξε ἕναν - ἕναν ἐκείνους που σκεζόντουσαν μπροστά του και χαμογέλασε... Μὰ εἶχε ἀποβλακωθῆ, λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!...

Ὁ μίστερ Λόου, ὁ δήμος, κι' οἱ βοηθοὶ του μπῆκαν τότε στὸ κελλὶ κι' ἄρχισαν νὰ κῆνουν τὴ συνηθισμένη ἐτοιμότητα στὸν κατάδικο. Ὁ ἀδελφιμιστῆς Κόκλιαντ ἀνοιξε τὴν Βίβλο κι' ἄρχισε νὰ μουμουρίζῃ μερικὲς ἀκατάλληλες φράσεις ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Τέλος, ὅταν ἐτοιμάστηκε πειὰ ὁ μελλοθάνατος, βγήκαν ὅλοι ἀπὸ τὸ κελλὶ και τράβηξαν γιὰ τὴν πλατεία τοῦ Στίνγουαρτερ.

Ὁ Τζακ Μπάρτ με τὰ χέρια δεμένα και μ' ἀνοιχτὸ τὸ ποικάμισο στὸ λαμοῦ, ἀποχωροῦσε ὑπερήφανος κι' ἀτάραχος. Στὸ κατὰφύλι τῆς φυλακῆς στάθηκε μιὰ στιγμὴ σάν νὰ θαύμαζε τὸν κόσμο που εἶχε μαζετῆν τὴν πλατεία, και χαμογέλασε πάλι. Ἐπειτα, με σταθερὸ βῆμα, τράβηξε κι' ἀνέβηκε στὸ ἰκρίωμα.

Ὁ μίστερ Λόου τότε, ὁ δήμος, πῆγε κοντὰ του, μὰ ὁ Τζακ Μπάρτ τὸν σματάθηκε με τὴ ματιά του, ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστά και ψηλά ἀπὸ τὸ ἰκρίωμα φώναξε στὸν κόσμο:

—Κύριοι και κύριοι, καττάξτε καλὰ τὰ μπράτσια μου!... Θαμιάστε μιὰ στιγμὴ τὴ δυνάμι

—Κύριοι και κύριοι, καττάξτε καλὰ τὰ μπράτσια μου!...

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΦΘΙΝΟΓΙΩΡΟ

(Του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ)

Χαίρε δάσος στεφανωμένο με τὰ ἄχρὰ τοῦ θέρους λείψανα, χάρτινα φύλλα πάνω στὴν ξερὴ γλῶσση πέτρινα πεσμένα, χαίρετε γιὰ πάντα!...

Χαίρετε τελευταῖες ὥραίες μέρες!... Τὸ πένθος τῆς φύσεως ἐναρμονίζεται τόσο τέλεια στῆς ψυχῆς μου τὸν πόνο, ποὺ τὸ μάτι μου ἀναπαύεται εὐχάριστα στὴ θεὰ τοῦ θλιβεροῦ κόσμου. Μὲ ἀργὸ βῆμα παίρνω τὸ ἔρημο μονοπάτι. Θέλω νὰ ἴδω ἄσπια γιὰ ὑσταίη φορὰ τὸν ἄχρὸ ἥλιο, ποὺ τὸ ἀσθενεῖο του φῶς μόνις διαπερνᾷ τὸ πένθιμο σκοτάδι τοῦ δάσους.

Πόσα θλίγματα δὲν βρῶμαι στὶς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες τοῦ φθινοπώρου, ὅταν ἀλόκληρη ἡ φύσι ξεψυχᾷ! Μοῦ φαίνεται σὰν ν' ἀκούω τὸ ὕστατο χαίρε ἐνὸς φύλου, σὰν νὰ βλέπω τὸ τελευταῖο χαμόγελο σὲ ἀγαπημένα χεῖρα, ποὺ ἡ Μοῖρα σὲ λίγο θὰ τὰ κλείσῃ γιὰ πάντα!...

Ἔτσι νοιώθοντας πὸς σὲ λίγο θ' ἀποχωρηθῶ τοὺς δοίχοντας τῆς ζωῆς, κλαίω τὸν περασμένον ἡμερῶν μου τὶς τελευταῖες ἑλπίδες, κ' ὅταν γιὰ μὰ στιγμὴ συνέχωμαι, κωπάζω μὲ τὸ ἄσπιο βλέμμα ἀλόγητὰ μου τ' ἀγαθὰ ποὺ οὐδέποτε χάθηκα.

Γῆ, ἥμα, κοιλιάδες ὥραίες, φύσις γλυκεῖά, στὸ χεῖλος τοῦ τάφου μου σὰς χρυσὸ τ' ἕνα δάσος! Ὁ ἀέρας εἶνε τόσο μαροβόλος, τὸ φῶς τόσο καθαρό!...

Στὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ πεθαίνει, πόσο ὠραιότερος φαίνεται ὁ ἥλιος!

Θάθελα σήμερα ν' ἀδειῶσω ὡς τὸν κάτο τὸ ποτήρι τῆς ἀμβροσίας καὶ τὸ ποτήρι τῆς πίκρας.

Στὸ δάσος τοῦ κελύκου ἀτ' ὅπου ροφούσα τὰ νύκτα τῆς ζωῆς, ποῖος ξέρεῖ ἂν ἔχει μείνει ἀκόμα καμμιά σταγόνα μέλι!...

Ἴσως νὰ ὑπόσχη στὸν κόσμο κάποιον ἀγνωστὴν ψυχὴ, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ νοιώσῃ τὴν ψυχὴ μου καὶ νὰ τὴν παρηγοήσῃ. Μὰ εἶνε ἀργὰ πεῖλά!...

Τὰ ἀνήθη φιλολογοῦν παραδίνοντας στὸ ἔρημο τὸ ἄρωμά τους, σὰν ἕνα ἔσπαστο χαίρε στὴ ζωὴ καὶ στὸν ἥλιο. Ἐγὼ πεθαίνω... Ἡ ψυχὴ μου καθὼς πετάει μακριὰ ἀτ' τὸ σῶμα, ἐξαιτιεῖται σὰν ἕνας φλόγγος μελωδικὸς καὶ πένθιμος!...

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Οἱ σὺζυγοί — γράφει ἕνας Ἰσπανὸς συγγραφεὺς τοῦ 16ου αἰῶνος — στὴ Γερμανία εἶνε διανάστες, στὴν Ἀγγλία ὑπορέτες, στὴ Γαλλία σύντροφοι, στὴν Ἰταλία δῆμοι καὶ στὴν Ἰσπανία τύραννοι.

Ἡ Ὀλλανδία — λέει ἕνας Γάλλος συγγραφεὺς τοῦ 18ου αἰῶνος — εἶνε ἡ χώρα στὴν ὁποία ὁ δαίμονος τοῦ χρυσοῦ κἀθεται σ' ἕνα θρόνο καλωμένο ἀπὸ... τυφί, παταίει ἐπάνω σὲ γλυκίσματα καὶ εἶνε στεφανωμένος μὲ κατόνους ἐργαστασίων.

μου!... Ἐνας ἀλόκληρος χρόνος, γεμάτος στερήσεις, στενοχώριες καὶ τῆψεις, δὲν μπόρεσε νὰ μ' ἀδυνατίσῃ... Αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι ἔχω κάποιον μυστικὸ!... Ἡ ζωὴ μου δὲν σώνει γιὰ νὰ πληρωθῶν μ' αὐτὴ τὰ ἐργαζιμὰτά μου. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ καὶ τὸ μυστικὸ μου, γιατί ἔτσι μόνο θὰ μπορέσω νὰ ἐξελισθῶ!...

»Κυρίες καὶ κύριοι, δέκα ἀλόκληρα χρόνια τώρα, τὸ πρῶτ', τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ, ἔπαιρνα πάντα ἕνα κουτάλι «Βιρογκινάλ», ποὺ εἶνε τὸ τελευταῖο καὶ τὸ καλύτερο τοιαυτῶ γιὰ τὸν ὄργανισμό μου!... Σὰς συμβουλεύω νὰ μιμηθῆτε τὸ παραδείγματά μου καὶ νὰ παίρνετε μ' ἑορὴς «Βιρογκινάλ»!...

Ὁ κόσμος ξέσπασε τότε σ' ἕνα παραῤῥηνο οὐράσιασμα. Ὁ μίστρος Λόου, ὁ δῆμος, τράμαξε, ἄσταξε ἀμέσως μὲ τοὺς βοηθοὺς του τὸν Τζῶν Μπάρτ καὶ τὸν ἔβαλε στὴ λαμητῶμα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, τὸ θερὸ, κορφεροῦ μαχαίρι ἀστράφη καὶ τὸ κεφάλι τοῦ καταδίκου ἔπεσε ἀμόκρωτο μέσα στὸ τραγικὸ καλάθι!...

Κανεὶς ὄσπαστο δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ, γιατί εἶχε κάνει «ρεζιμί» στὸ «Βιρογκινάλ» ὁ Τζῶν Μπάρτ, λίγες στιγμὲς πρὶν πεθάνει. Μὰ οὔτε κ' ἡ κόρη του ἔμαθε ποτὲ ὅτι μὴ ἔταιρεία φαρμακευτικῶν εἰδῶν πληρώσει τὸ οἰκοτροφεῖο τῆς, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ τέλειωσε τὶς σπουδὲς τῆς καὶ μπόρεσε ἔτσι νὰ γίνῃ ἕνα κολλῶ κορίτσι ποὺ κέρδιζε τίμημα τῆ ζωῆς του!...

ARMAN ΓΚΟΤ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

—Ὁ Γερμανὸς χημικὸς Γιάζεφ Ρίντμπεργκ σὲ μιὰ σχετικὴ του διάλεξι ποὺ ἔκανε πρὸ ἡμερῶν στὴν Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν, ἀνεκοίνωσε ὅτι ἀνεκάλυψε ἕναν τρόπο νὰ κἀνῃ εὐγενεστο οἰονδητῶτε κατόν.

—Ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ ἐν λόγῳ χημικὸς, ἡ κακὴ γεύσι τοῦ κατόν δὲν ἀφαιρεῖται στὴ νικοτίνη, ἀλλὰ στὸ σιγαρόχαρτο. Γιὰ νὰ γίνεται, λοιπόν, εὐγενεστός ὁ κατόν, πρέπει οἱ κατόνιομηχανοὶ νὰ μεταχειρίζονται σιγαρόχαρτο βουτηγμένο σὲ ἀφέψημα ὀξάλως.

—Κατὰ τὸν ἐφευρέτην τὸ ὀξάλικὸν δὲν ἐξουδετερώνει τὴν ἀνηθὴ γεύσι καὶ τὴν δηλητηριώδη ἀκόμη δίνουσι τῆς νικοτίνης.

—Ἐνας Ἰνδὸς μαχαράζης ἔστειλε πρὸ ἡμερῶν στὸν διάδοχο τοῦ Ἀγγλικῶ Ἐθνίου, πύργημα τῆς Οὐαίλλας, δύο θαυμασίους ἐλέφαντας, τῶν ὁποίων τὸ χροῖμα εἶνε κατὰλευτο.

—Οἱ ἐλέφαντες αὐτοὶ εἶνε γυμνασμένοι νὰ παίζου μὲ τὶς προδοσιδὲς τῶν «κρίκετ» μὲ καταπληκτικὴ τελειότητα.

—Στὴν Ἀμερική, ὅπου οἱ γυμναστές ἐπολλαπλασιάσθησαν τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ διαπράττουσι καθημερινῶς μὲ τ' αὐτοκινήτων τρομερὲς ληστείες, τόσο μέσα στὶς πόλεις, ὅσο καὶ στὴν βταιθρο, ἡ Ἀστυνομία ἐφάρμοσε τελευταῖα τὸ σύστημα τῆς καταδιώξεως τῶν δι' ἀεροπλάνων.

—Ἀμέσως, μάλιστα διὰ τοῦ ἀστυκίου, μὲ τὸν ὁποῖον εἶνε σήμερα ἐφορδασμένοι οἱ Ἀμερικανοὶ ἀστυφίλακες, εἰδοποιήθη τὸ ἀστυνομικὸ ἀεροδρόμιον ὅτι ἐσημειώθη κάποιον ληστεία δι' αὐτοκινήτων, ἀποστέλλονται ἀμέσως ἀεροπλάνα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

—Οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ ἀεροπλοροὶ δὲν χτυποῦν τὰ αὐτοκίνητα τῶν γυμναστές μὲ τὰ πολυβόλα τους, ἀλλὰ τὰ παρακολοῦθοῦν καὶ διὰ τοῦ ἀστυκίου εἰδοποιοῦν τὴν ἀστυνομία ποὺ κατέρχεται. Ἔτσι ἡ ἀστυνομία ἀποστέλλει ἐγκαιρως πρὸς σύλληψιν τῶν ληστῶν πὰ φθορακισμένα τῆς αὐτοκινήτων.

—Τὴν περασμένη βδομάδα στὴν Ἐλβετία τῆς Βασιτίλλης στὸ Παρίσι ἔγινε διαγωνισμὸς πρὸς ἀνακήρυξιν τῆς ταχυτέρας δακτυλογράφου τοῦ ἔτους 1932.

—Ἀπὸ τὶς 755 υποψήφους ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸ διαγωνισμὸ, πήρε τὸ πρῶτο βραβεῖο ἡ Κλεμάνς Βοτεῖλ, ἡ ὁποία κατώθησε νὰ γράφῃ 90 λέξεις σὲ κάθε λεπτό τῆς ὥρας.

—Ἡ δεσποινὴ Βοτεῖλ εἶνε ἡλικίας ἐικοσιπεννὴν χρόνων ὁ ἄρχισος νὰ ἐργάζεται ὡς δακτυλογράφος ἀπὸ ἡλικίας 12 χρόνων.

—Σ' ἕναν κινηματογράφου τοῦ Λονδίνου, ἔγιναν τὴν περασμένη βδομάδα, ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἐξ ἐπιστημῶν, δοκιμαὶ τῆς ἐφευρέσεως ἐνὸς νεαροῦ Ἰσπανοῦ μηχανικοῦ.

—Πρόκειται περὶ φωνογράφου ἀνευ πλάκων, στὸν ὁποῖο ἡ φωνὴ μπορεῖ νὰ γραφῆ ἐπ' ἀπλοῦ χαρτοῦ!

—Κατὰ τὶς δοκιμὲς ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἀναπαραγωγὴ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς εἶνε ἀκριβεστάτη καὶ ὅτι ἡ δαπάνη εἶνε ἐλαχιστή.

—Στὸ Νόρφολκ τῆς Ἀγγλίας ἡ οἰκογένεια τοῦ Σιμὸν Ράλλεϋ ἐσημείωσε πρὸ μηνὸς ρεζὸ οἰκογενειακῆς εὐτυχίας.

—Τὴν ἴδια μέρα ἐνυμφεύθησαν τέσσαρες γυνοὶ του καὶ διὰ κόρες του. Καὶ οἱ ἔξ γάμοι ἔγιναν στὸ παρκοῦ σπιτί κατὰ σειρὰν ἡλικίας τῶν νυμφευομένων τέκνων του.

—Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου Χάρικ, ἔκανε πρὸ ἡμερῶν στὴν Ἐταιρεία πρὸς πρόδοτον τῶν ἐπιστημῶν μιὰ σπουδαιοτάτη ἀνακοίνωσι, ὅσον ἀφορᾷ τὴ σύνθεσι τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου.

—Κατὰ τὴν ἀνακοίνωσι αὐτὴ, ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα δισεκατομμύρια κύτταρα. Τὰ κύτταρα δὲ αὐτὰ δὲν εἶνε συσσωρευμένα στὸν ἐγκέφαλο φροδὸν-μύθριν, ἀλλὰ κατὰ τέτοιον τρόπο, ὅστε ἀποτελοῦν ὠμορμήνα σχήματα.

—Ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου, ἡ Κίνα ἔχει τὴ μικρότερη γεωγραφικὴ ἔκτασι ἐν συγκρίσει μὲ τὸν πληθυσμὸ τῶν κατοικῶν τῆς.

—Ἡ ἄλληλ τῆς ἔκτασι ἀνέρχεται εἰς 5.000.000 τετρ. χιλιόμετρα, στὰ ὁποία κατοικοῦν 500.000.000 ἀνθρώπων.

—Ὁ αὐτοκράτορ τῆς Ἰαπωνίας Χιροχίτο ἐκοινοποίησε πρὸ μηνὸς στοὺς ὑπηκόους του ἕνα διάγγελμα, διὰ τοῦ ὁποῖου τὸς συνιστᾷ νὰ προσεχίζονται... ὅπως ἡ αὐτοκρατορία γεννήσῃ διάδοχον!

—Τὸ αὐτοκρατορικὸ ζεύγος τῆς Ἰαπωνίας ἐπέλεσε τοὺς γάμους του τὸ 1924 κ' ὡς τὰ σήμερα ἀπέκτησε τρία τέκνα, δύο θηλιακά. Τώρα ἡ αὐτοκρατορία εἶνε πάλι ἐτοιμὸγεννη καὶ ἄρχισαν δεῖξεις σ' ἄλλη τὴν Ἰαπωνία ὅπως γεννήθῃ διάδοχος τοῦ θρόνου!

